

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117225437
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117225437.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jany Haluškovej, ako členiek senátu, v spore žalobcov: 1/ L. P., nar. X. F. XXXX, bytom O. H. XX, XXX XX E. a 2/ S. P., nar. XX. E. XXXX, bytom O. H. XX, XXX XX E., obaja zastúpení Mgr. Petrom Balážom, advokátom so sídlom AK Na Bystričku 14A, 036 01 Martin proti žalovaným: 1/ Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov SPIEŽOVEC DONOVALY, so sídlom Mistríky 456, 976 39 Donovaly, IČO: 37 952 579, zastúpený Advokátska kancelária LawService, s.r.o., so sídlom Stráž 3/223, Zvolen, IČO: 36 861 723 a 2/ BMVS, s.r.o., so sídlom Mistríky 456, 976 39 Donovaly, IČO: 36 768 421, o určenie, že tu právo nie je, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 13C/48/2017-344 zo dňa 24. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie v druhom výroku m e n í tak, že žalobcovi 1/, žalobcovi 2/ a žalovanému 1/ náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

II. Žiadna zo strán sporu n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie (prvý výrok). Žalobcom 1/ a 2/ (ďalej v texte len „žalobcovia“) uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške (druhý výrok). Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcom nepriznal (tretí výrok).

1.1. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd určil, že zmluvný vzťah na základe Zmluvy o poskytovaní služieb uzatvorenej dňa 15.04.2007 (ďalej aj „Zmluva“ alebo „Zmluva o poskytovaní služieb“) a dodatku č. 1 k Zmluve o poskytovaní služieb uzatvoreného dňa 25.04.2007 medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ (ďalej v texte len „žalovaní“) a práva a povinnosti z nich vyplývajúce neexistujú. Zároveň si voči žalovaným uplatnili náhradu trov konania.

1.2. Žalobcovia podaním doručeným okresnému súdu dňa 04.10.2018 zobrali žalobu v celom rozsahu späť. V podaní uviedli, že ich právny zástupca neodmietol vypracovať novú Zmluvu o zabezpečení služieb, len odmietli konať protiprávne a vyrábať ďalší neplatný úkon. Aj novú Zmluvu o zabezpečení služieb zo dňa 20.05.2018 považujú za neplatnú. Nechceli pokračovať v spore, kedy žalovaní najprv tvrdia, že napadnutá Zmluva je platná a bola riadne schválená a následne túto zrušia a uzatvoria novú, ktorú už dajú schváliť zhromaždeniu. Mali za to, že žaloba bola podaná dôvodne a naliehavý právny záujem na vydaní určovacieho rozsudku zanikol až v priebehu konania v dôsledku hmotnoprávných úkonov žalovaných, preto navrhli, aby im v zmysle § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len C.s.p.) bola priznaná náhrada trov konania s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 569/2017 zo dňa 20.03.2018.

1.3. Žalovaný 1/ súhlasil so späťvzatím žaloby a so zastavením konania. Žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100%. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcov, že žalovaní mali procesne zaviniť zastavenie konania. Zdôraznil, že žalobcom ešte pred podaním žaloby bola poskytnutá možnosť vypracovať nové znenie Zmluvy o zabezpečení služieb pre žalovaného 1/. Právny zástupca žalobcov sa zúčastnil XVIII. schôdze zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov dňa 27.05.2017, kde sám navrhol vypracovanie novej Zmluvy o zabezpečení služieb žalovaným 2/ pre žalovaného 1/ za odmenu 200,-Eur, pričom zhromaždenie tento návrh schválilo. Namiesto toho, aby žalobcovia odstránili nimi namietaný stav právnej neistoty, podali voči žalovaným určovaciu žalobu. Žalobcovia preto nemajú naliehavý právny záujem na určení, či tu právo nie je, pretože mali k dispozícii iný spôsob, ako ich tvrdenú právnu neistotu odstrániť.

1.4. Žalovaný 2/ súhlasil so späťvzatím žaloby a žiadal konanie zastaviť, nárok na náhradu trov konania si neuplatnil.

1.5. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia zobrali žalobu v celom rozsahu späť, súd prvej inštancie aplikujúc § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 C.s.p. konanie za súhlasu žalovaných zastavil.

1.6. Súd prvej inštancie skúmal okolnosti späťvzatia žaloby a dospel k záveru, že žalobcovia procesne zaviniť zastavenie konania, preto sú povinní znášať trovy protistrany. Hoci žalobcovia mali vedomosť, že bude uzatvorená nová Zmluva o zabezpečení služieb, iniciovali súdny spor o určenie, že tu právo nie je, aj keď na to nebol dôvod.

1.7. O nároku na náhradu trov konania žalovaného 1/ voči žalobcom súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanému 1/ trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

1.8. O nároku na náhradu trov konania žalovaného 2/ súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s článkom 4 C.s.p. a cotrario tak, že žalovanému 2/ náhradu trov konania voči žalobcom nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

2. Proti druhému výroku uznesenia podali žalobcovia (ďalej aj „odvolatelia“) včas odvolanie, v ktorom tvrdili, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, založené na nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.). Faktom je, že žalovaní uzatvorili novú Zmluvu, ktorú si na rozdiel od napadnutej nechali schváliť zhromaždením. Ostatné dôvody jej neplatnosti však zostali. Žalobu zobrali späť, pretože tento nový stav spôsobil, že prestali mať na spore naliehavý právny záujem, keďže napadnutá Zmluva sa prestala v dôsledku uzatvorenia novej plniť. Absolútna neplatnosť a protizákonnosť pôvodnej Zmluvy nebola novou Zmluvou odstránená, pričom k uzavretiu novej zmluvy došlo až po podaní žaloby. Žalovaný 2/ naďalej podľa Zmluvy vykonáva celú správu, pričom nemá oprávnenie na výkon činnosti správcu podľa zákona č. 246/2015 Z.z. o správcoch bytových domov a naďalej medzi ním a žalovaným 1/ existuje personálne prepojenie. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu nie je možné odstrániť dohodou. Tým viac nie dohodou, podľa ktorej sa všetky nedostatky a ustanovenia pôvodnej Zmluvy odporujúcej zákonu preberú aj do novej. Keďže žalovaní sa počas konania prestali riadiť napadnutou Zmluvou aj keď pred podaním žaloby a aj počas súdneho konania stále tvrdili, že je platná, a uzatvorili novú Zmluvu, odpadol dôvod vedenia sporu. Za takejto situácie nie je správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobcovia procesne zaviniť zastavenie konania. K späťvzatíu žaloby ich viedlo konanie žalovaných. Žalovaní sa snažia uzatvorenie novej zmluvy prezentovať ako splnenie dohody, ktorú keby splnili žalobcovia, nebol by dôvod na spor. Záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 12. uznesenia o tom, že na podanie žaloby neexistoval dôvod, pretože žalobcovia iniciovali spor aj keď vedeli, že bude uzatvorená nová zmluva, považovali za absolútne nesprávny a prekvapivý. Žalobcovia podali žalobu, pretože dospeli k záveru, že ani uzavretím novej Zmluvy sa protiprávny stav neodstráni. Priznaniu náhrady trov konania žalovanému 1/ bráni skutočnosť, že až do 20.05.2018 plnil napadnutú Zmluvu, na podklade podanej žaloby neuzatvoril novú zmluvu, žalobcom aj súdu neustále tvrdil, že pôvodná Zmluva je platná a až v dôsledku pre neho nepriaznivého vývoja sporu upustil od plnenia napadnutej Zmluvy. K uzatvoreniu novej Zmluvy došlo až počas súdneho konania, teda aj v tomto smere svedčia okolnosti v prospech žalobcov, pretože k správaniu žalovaných, pre ktoré bola žaloba vzatá späť, došlo až počas súdneho konania.

2.1. Odvolatelia navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalobcom prizná voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov poukázal na § 7b ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). Uviedol, že jediným správcom bytového domu je výlučne žalovaný 1/, pričom žalovaný 2/ zabezpečuje pre žalovaného 1/ len určité služby v rozsahu uzavretej zmluvy, a teda nie je správcom v zmysle § 8 zákona č. 182/1993 Z.z.. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 2/ nie je správca bytového domu, nevzťahujú sa neho ustanovenia upravujúce podmienky výkonu správy podľa uvedeného zákona. Zákonodarca žiadnym spôsobom nevylúčil, aby si vlastníci aj v prípade založenia spoločenstva nemohli niektoré činnosti týkajúce sa správy a údržby domu zabezpečiť ich obstaraním u dodávateľa takýchto služieb formou mandátnej zmluvy. Naopak zákonodarca na takúto možnosť pri kreovaní zákona pamätal, čo je výslovne uvedené aj v § 7b ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z., pričom tieto zmluvy sú uvedené len demonštratívne, a teda nie je vylúčené, že spoločenstvo môže uzatvoriť aj iný druh zmluvy na zabezpečenie svojich činností. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/45/2012 zo dňa 26.09.2012. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že poskytovanie služieb pre žalovaného na základe Zmluvy, ako aj na základe novej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, nie je možné považovať za duplicitný výkon správy, a preto táto Zmluva, ako aj nová zmluva bola uzatvorená v súlade so zákonom.

3.1. Žalovaný 1/ bol toho názoru, že žaloba bola podaná od počiatku nedôvodne, nakoľko na určení, či tu právo nie je, nemali žalobcovia naliehavý právny záujem s prihliadnutím na tú skutočnosť, že zo strany žalovaného 2/ boli riadne poskytnuté služby, ktoré boli odsúhlasené na I. Zhromaždení vlastníkov bytov a nebytového priestoru v Bytovom dome a VIII. Zhromaždení vlastníkov bytov a nebytového priestoru v Bytovom dome, preto akákoľvek určovacia žaloba pri plneniach, ktoré boli poskytnuté na základe Zmluvy nemá pre žalobcov zmysel. Právny zástupca žalobcov navrhol na XVIII. Zhromaždení vlastníkov bytov a nebytových priestorov Bytového domu, konanom dňa 27.05.2017, aby do programu hlasovania schôdze bolo doplnené hlasovanie o zrušení Zmluvy, pričom tento návrh Zhromaždením schválený nebol, čo jednoznačne preukazovalo prejavenu vôľu vlastníkov bytov a nebytových priestorov zotrvať na Zmluve. Sám právny zástupca žalobcov, ktorý bol splnomocnený žalobcami, aby sa zúčastnil Zhromaždenia, navrhol vypracovanie novej zmluvy o poskytovaní služieb žalovaným 2/ pre žalovaného 1/ za odmenu vo výške 200,- Eur, Zhromaždenie tento návrh schválilo (č.l. 80). Právny zástupca žalobcov sa tak stal splnomocneným právnym zástupcom žalovaného 1/ vo veci vypracovania novej zmluvy o poskytovaní služieb, čím sa zaviazal, že žalovanému 1/ poskytne právne služby v uvedenej veci. Namiesto toho, aby právny zástupca žalobcov odstránil žalobcami namietaný stav právnej neistoty, tým že predloží návrh novej zmluvy, podali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu určovaciu žalobu voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobcovia nemali od počiatku naliehavý právny záujem na určení, či tu právo nie je, nakoľko žalobcovia mali k dispozícii iný spôsob, ako ich tvrdenú právnu neistotu odstrániť, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie v odvolaní napádanom rozhodnutí. V tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 19Co/381/2016 zo dňa 27.10.2016. Rovnako nebol daný naliehavý právny záujem na určení, že tu právo nie je, aj z toho dôvodu, že žalobcovia mali možnosť namietat uzatvorenie Zmluvy už od počiatku jej uzatvorenia, avšak jej platnosť spochybňovali až po vyše 10 rokoch od jej podpisu a po 10 rokoch poskytovania plnení žalovaným 2/ pre žalovaného 1/. V priebehu celého konania vedeného na súde prvej inštancie nedošlo zo strany súdu k prejedikovaniu úspechu, resp. neúspechu niektorej zo sporových strán na veci.

3.2. Žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom druhom výroku potvrdil a žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému 1/ trovy odvolacieho konania.

4. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovaného 1/ písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd, ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a uznesenie súdu prvej inštancie v druhom výroku podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobcovi 1/, žalobcovi 2/ a žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal.

6. Podľa § 388 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Podľa § 257 C.s.p. súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd určil, že zmluvný vzťah na základe zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 15.04.2007 a dodatku č. 1 k zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 25.04.2007 medzi žalovanými a práva a povinnosti z nich vyplývajúce neexistujú. Zároveň si voči žalovaným uplatnili náhradu trov konania. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 04.10.2018 žalobcovia zobrali žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že naliehavý právny záujem na vydaní určovacieho rozsudku zanikol v priebehu konania v dôsledku hmotnoprávných úkonov žalovaných. Žalovaný 1/ súhlasil so späťvzatím žaloby, navrhol, aby mu súd priznal náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100%. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcov, že žalovaní mali procesne zaviniť zastavenie konania. Zdôraznil, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na určení, či tu právo nie je, pretože mali k dispozícii iný spôsob, ako ich tvrdenú právnu neistotu odstrániť. Žalovaný 2/ súhlasil so späťvzatím žaloby, nárok na náhradu trov konania si neuplatnil. Odvolací súd mal preukázané, že žalobcovia, ako aj žalovaný 1/ si v konaní uplatnili náhradu trov konania.

9. Odvolací súd, v súvislosti s citovanou právnou úpravou náhrady trov konania uvádza, že právna úprava Civilného sporového poriadku upravuje pomerne striktné kritériá pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania. V zmysle dikcie obsiahnutej v novej procesnej úprave, súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zásade vychádza už len z procesného úspechu strán v spore a priznáva či nepriznáva náhradu trov konania v závislosti od meritórneho rozhodnutia a z neho vyplývajúceho úspechu či neúspechu príslušnej strany sporu. Určitú modifikáciu pomerne striktného aplikovania pomeru úspechu či neúspechu strán sporu umožňuje súdu len ustanovenie § 257 C.s.p., umožňujúce súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania inak (sčasti alebo úplne) úspešnej strane sporu, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ako už bolo skôr konštatované, pri rozhodovaní o náhrade trov konania rozhoduje súd spravidla podľa zásady úspešnosti v konaní, ako prioritnej zásady pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 255 ods. 1 a 2 C.s.p.), podľa ktorej má tá strana sporu, ktorá bola v konaní plne úspešná, respektíve prevažne úspešnejšia, právo na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva proti procesne neúspešnej strane. Súdy sú však povinné vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania.

9.1 Zásada úspechu vo veci je doplnená o zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 C.s.p.). Uvedená zásada znamená, že v prípade, ak strana zaviniła zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane; ak strana procesne zaviniła trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane. Pojem „procesné zavinenie“ použitý v ustanovení § 256 C.s.p., sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Prvkom zavinenia môže byť aj odpadnutie predmetu sporu, ktoré nie je možné pričítať na ťarchu toho, kto sa iba bránil. Konanie môže byť zastavené z rôznych procesných dôvodov, napr. z dôvodu späťvzatia žaloby (§ 145 C.s.p.), z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania (§ 161 ods. 1 C.s.p.), prípadne z dôvodu odstrániteľného nedostatku podmienky konania, ktorý sa nepodarilo odstrániť (§ 161 ods. 3 C.s.p.).

9.2 Keďže v niektorých prípadoch by striktné aplikovanie zásady úspechu v spore a zásady zodpovednosti za zavinenie bez zohľadnenia ostatných okolností konkrétneho prípadu mohlo viesť v praxi k nežiaducej tvrdosti a nebolo by v súlade so všeobecnou zásadou spravodlivosti rozhodovania súdu, zákon umožňuje zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania v takýchto špecifických prípadoch a dáva súdu možnosť výnimočne uplatniť moderačné oprávnenie podľa ustanovenia § 257 C.s.p.. Pre aplikáciu moderačného oprávnenia súdu zákonná dikcia vyžaduje splnenie dvoch podmienok a to, musí ísť v danom prípade o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané určitým správaním strán sporu, prípadne sa môže týkať celkom špecifických skutkových či sociálnych aspektov strán sporu. Je však potrebné zdôrazniť, že aplikácia moderačného oprávnenia súdu v zmysle ustanovenia § 257 C.s.p. by mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti.

9.3 V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia procesne zavinili zastavenie konania (tým, že podanú žalobu vzali späť), preto sú povinní znášať trovy žalovaného 1/. Odvolací súd napriek uvedenému záveru súdu prvej inštancie konštatuje, že špecifické správanie strán sporu odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p., nakoľko sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pretože s ohľadom na okolnosti vedúce k podaniu žaloby a jej následnému späťvzatiu, je spravodlivé, aby si strany znášali svoje vlastné trovy konania, ktoré im v spore vznikli. Zavinenie za zastavenie konania je možné pripísať na ľarchu oboch strán; žalobcovia síce zobrali žalobu späť ale uskutočnili tak z dôvodu, že predmet sporu odpadol v dôsledku konania žalovaného tým, že došlo k uzavretiu novej Zmluvy o poskytovaní služieb a napadnutá Zmluva sa prestala plniť. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalobcovia pred podaním žaloby mali vedomosť o tom, že bude vypracovaná nová Zmluva o poskytovaní služieb; napriek tejto skutočnosti iniciovali súdny spor. Na druhej strane žalovaní uzatvorením novej Zmluvy o poskytovaní služieb v podstate potvrdili vadnosť pôvodnej zmluvy a museli si byť vedomí, že uzatvorením novej zmluvy odpadne predmet sporu. Uvedenú procesnú situáciu odvolací súd považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v druhom výroku postupom podľa ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobcovi 1/, žalobcovi 2/ a žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal, nakoľko zistil existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, pre ktorý súd výnimočne náhradu konania neprizná.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 2 C.s.p.) a keďže odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil, pričom nerozhodol v prospech žiadnej zo strán, vyslovil podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p., že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Procesný neúspech v odvolacom konaní žalobcov (rovnako aj žalovaného 1/), zodpovedá súčasne aj ich procesnému úspechu a tak možno uzavrieť, že procesne úspešné a neúspešné sú obe strany v odvolacom konaní v rovnakej miere.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).